

بسم الله الرحمن الرحيم

خلاصه کلاس آداب الصلوة – شب ششم ماه رمضان

یکی از مهم ترین دستورات معرفتی و سلوکی ما، اهتمام به قرآن است. قرآن باید محور تمام معارف باشد. اهل بیت (علیهم السلام) فرموده اند منظور از فضیلت یادگیری معارف که در احادیث ما به آن اشاره شده، فراگیری قرآن است. در روایت آمده است: اعمالی در زمین انجام می شود که خداوند تمام همتش را می گذارد که به سبب آن اعمال، تمام اهل زمین را نابود کند، اما وقتی دو گروه را می بیند منصرف می شود؛ پیرمردانی که به مسجد می روند، کودکانی که به تعلیم قرآن مشغول اند.

اگر می خواهید که قرآنتان را روی کتابی بنویسید که تا ابد یادتان نرود، بروید و به بچه ها قرآن یاد بدهید. معلمی قرآن نباید شغل باشد، باید عشق باشد، زمانی عشق می شود که شما مدتی از وقت خود را به آن اختصاص دهید. این زکات چهره شماست که به این امور مشغول باشید.

قرائت و آموزش قرآن را نباید به دیگران توکیل کرد. توکیل اذان گفتن از علائم آخرالزمان است. توکیل در امری انجام می شود که به آن علاقه نداشته باشیم، امری که به آن ایمان داریم، اگر به کس دیگری توکیل کردیم، بدانیم که حقیقتاً به آن ها ایمان نداریم. باید موجه ترین و وزین ترین چهره ها مسئول این کار شوند. برندگان حقیقی کسانی هستند که این کارها را انجام بدهد.

در مدارس قدیم، بچه ها خواندن و نوشتن را در سایه آیات قرآن یاد می گرفتند. بچه های آن نسل مکتبی می شدند که در اوج کثیفی دولت ها، باز خانواده ها زنده بودند. راه استفاده از قرآن این است که کاری کنیم که بچه های ما از همان اول قرآن را یاد بگیرند. خوش به حال کسی که بتواند در این مسیر طرح بدهد، مسیر هموار کند. درجات بهشت در سایه فهم ما از قرآن است.

در روایت آمده است: «اگر کسی سوره ای را فراموش کرد، در بهشت او را به شکل یک صورت زیبا در درجات بالا می بیند که به او می گوید اگر مرا فراموش نمی کردی، تو را تا این درجه رفعت می دادم.» در روایت دیگری آمده است «هنگامی که فتنه ها مانند شب تاریک شما را گرفت، به قرآن رو بیاورید» قرآن در همین دنیا شما را نجات می دهد. قرآن راهنما است. در حدیثی از اهل بیت گفته شده است «هر کسی که قرآن جلودار او بود، قرآن او را تا بهشت راهنمایی خواهد کرد و هر کس که جلوتر از قرآن حرکت کند، جایگاه او جهنم است.»

قرآن خواندن در شب اثری دارد که چیزی همتای آن نیست. هیچ نیایشی مثل قرآن نیست. بدل ندارد و با ترجمه به درستی مفهوم را به مخاطب القا نمی کند. در تکرار آیات هم آثار زیادی نهفته است، دیدگاه توحیدی در اثر تکرار آیات توحیدی حاصلی می شود.

آن چیزی که دردهای وجودی ما را تسکین می دهد و ما را به معنای واقعی انسان می کند، قرآن است. شایسته است که قرآن به گونه ای قرائت شود که فرد خود را مخاطب حقیقی قرآن بداند.

اصلی ترین مسئله در آداب قرائت، احساس حضور عند الرب است. این که نماز ما اثر نمی کند به این خاطر است که ما نمی دانیم چه می گوییم، فقط آیات قرآن را حفظ کرده ایم و تکرار می کنیم. منظور از حسن قرائت در نماز، فقط ادا کردن صحیح تجوید نیست. این که بدانیم چه می گوییم. برای همین هم قدیمی ها توصیه می کردند یک صاحب نفسی را پیدا کنید که قرآن را برای شما درست قرائت کند.